

La începutul lunii mai Teatrul Odeon a întreprins un turneu în Italia cu ocazia deschiderii Institutului român de cultură și cercetare umanistică din Venetia. Propriu-zis e vorba de o redeschidere a acestui lăcaș de cultură, creat de Nicolae Iorga prin 1920, într-unul din impunătoarele palate ale lagunei, palatul Correr din Santa Fosca. Prin grija Ministerului de Externe și a Ministerului Culturii, palatul, proprietate a statului român, închis și abandonat timp de 45 de ani, a fost refăcut și mobilat cu eleganță pentru a fi redat circuitului cultural internațional.

Spectacolul Odeonului cu **Mincinosul** de Goldoni, prezentat pe scena prestigiosului teatru "Goldoni" din inima Venetiei, a marcat începutul manifestărilor culturale menite să acorde inaugurării Institutului român de cultură amploarea și solemnitatea cuvenite.

Intr-un oraș suprasaturat de cultură, n-a fost deloc ușor pentru actorii Odeonului să capteze interesul spectatorilor. Și mai ales cu **Mincinosul** lui Goldoni, în teatru lui Goldoni, în patria lui Goldoni! Dar să lăsăm ca măturile pe care le-am cules după spectacol, ca și cronicile apărute în ziare să reflecte efectul pe care acest spectacol de referință, premiat cu diferite premii în țară, l-a produs asupra unui public de elită, care l-a răsplătit cu vii aplauze, chiar la scenă deschisă.

Astfel, ziarul L'ADIGE DI TRENTO sub titlul "Primit cu entuziasm Mincinosul pus în scenă de o companie bucureșteană" consideră că spectacolul românilor inaugurează într-un fel celebrările bicentenarului Goldoni ce vor avea loc în 1993. Iar LA NUOVA VENETIA sub titlul "O Venetie postmodernă pentru un Goldoni văzut de români", din 6 mai a.c. sub semnătura lui Carmelo Alberti consemnează: "O Venetie fărâmițată, închisă într-un pătrat apos, scufundată în gunoale, străbătută de figuri stranii de pescari, bătrâni ramoliți și femei isterice ca și de servitori echivoci; o Venetie post-modernă, iluminată de o lumină de neon unde se cîntă în mod ironic "gondoli, gondola.." e cea pe care regizorul Vlad Mugur, cu ajutorul scenografei Lia Manjoc, a sintetizat-o în montarea lui Bugliardo... în asemenea ambianță, povestea lui Lelio, mincinos prin vocație, devine un savuros joc parodistic profilat pe o subtilă intrigă poetico-nostalgică... Ceea ce ne frapează în interpretarea pe care ne-o oferă iscusitul Horațiu Mălăele este faptul că pe chipul lui se aprinde un suris nevinovat în momentul cînd începe să savureze plăcerea de-a povesti istorii inexistente, de sorginte romanescă; acest Don Giovanni impertinent alunecă treptat spre o solitudine tragicomică, care e exprimată prin parafraza la monologul lui Hamlet: «A minți sau a nu minți aceasta este întrebarea.»

Tot atât de incisive sînt fizionomiile celorlalți protagoniști; un placid și ingenuu Pantalone (Virgil Andreescu) exaltat și tulburat în fața vehemențelor fiicelor sale. Cele două femei, Rosaura (Diana Gheorghian) și Beatrice (Simona Gălbenușă), simt o atracție irezistibilă pentru mincinos, transformîndu-se astfel în teribili rivali capabili să se provoace la duel. Florindo (Marius Stănescu), îndrăgostitul timid, are caracteristicile unui Pierrot caraghios și neîndemînic, blind și nefericit, în timp ce servitorul său, un Pulcinella (Ionel Mihăilescu) coborît din zugrăvile lui Tiepolo, care zace într-o laviță, pare să devină pînă la urmă conștiința sa extrovertită. În schimb Ottavio (Marian Ghenea), elegant și stăpîn pe sine, un cavaler cu scaun la cap, demască pas cu pas nelegiuirile lui Lelio. Bine marcate caracterizările lui Arlecchino (Florin Zamfirescu) și Colombina (Camelia Maxim)."

ANGELA IOAN

TEATRUL NAȚIONAL CRAIOVA ÎN JAPONIA

Este păcat că Teatrul Național Craiova, România, a prezentat Titus Andronicus la Teatrul Globe din Tokyo timp de numai cinci zile (între 6 și 10 mai), deoarece turneul atât de scurt l-a privat pe mulți iubitori de teatru de bucuria de a vedea această tragedie rareori jucată...

Regizat de Silviu Purcărete, Titus Andronicus a devenit un spectacol înspălmîntător, avînd în rolul principal pe Ștefan Iordache, care a cîștigat multe premii teatrale, de film, de film TV, naționale și internaționale. Considerat unul dintre cel mai mari actori de teatru și film din România, Iordache este un Titus foarte credibil, un Titus care caută răzbunarea pentru uciderea fiilor săi și înlînarea ficei sale. Foarte bună în răzbunătoarea Tamora a fost Mirela Cloabă, în vreme ce Ilie Gheorghe a fost cu adevărat Aaron cel demn de dispreț, amantul maur al Tamorel. Ozana Oancea a fost remarcabilă în rolul pustitelor Lavinia. Foarte buni au fost Tudor Gheorghe în Marcus Andronicus, Marian Negrescu în Bassianus, Valeriu Dogaru în Saturninus și Valentin Mihail în Lucius.

Ar fi interesant ca Teatrul Național din Craiova să revină la Teatrul Globe din Tokyo cu o piesă românească.

"ASAHI EVENING NEWS"
Tokyo, 12 mai 1992

O voce scoînd strigăte bizare străbate de mai multe ori spațiul. Uimiți de scenele îngrozitoare și nepămintene, tragedia ne acaparează complet.

Tînărul Shakespeare a scris Titus Andronicus urmîndu-le precedesorilor săi Seneca și Kyd. T.N.C. din România, la prima vizită în Japonia, transformă total această caricatură depășind realul într-un adevărat coșmar. Spectacolul este regizat de Silviu Purcărete.

Cortine albe încadrează scena. Cortinele sînt mișcate în anumite momente pentru a sugera prezența omeneshi și sînt menite să ascundă, să blocheze și să execute personaje. În majoritate personajele sînt îmbrăcate în costume clasice. Totuși bufonul, singurul îmbrăcat în haine moderne, se potrivește cu restul. Bufonul este ucis exact la fel ca în text, însă moartea lui este, cu siguranță, de o absurditate modernă.

Scena Tamorei născînd este schițată în siluete pe pinză albă. Este vorba despre un copil născut dintr-o regină și amantul ei cel ticălos(...). Aaron se îngrijorează și se preocupă de viitorul lui. Nu putem, aici, să nu ne gîndim la copiii nefericiți care se nășteau în era dictaturii.

Sărmana fiică a lui Titus este violată și îi sînt tăiate brațele. Și ea ne amintește de ei.

Intr-o astfel de situație, Titus nu poate rămîne sănătos. Nebunia lui este o armă de răzbunare, dar ea îi cuprinde treptat și pe toți ceilalți. Pe o frumoasă melodie de Mozart, ultima scenă a banchetului se transformă într-o mare de sînge.

■ "ASAHI SHIMBUN", Tokyo,

9 mai 1992

NATIONAL THEATRE OF CRAIOVA / ルーマニア国立クライオバ劇場

TITUS ANDRONICUS

5月6日水 ▶ 10日日

タイタス・アンドロニカス
by W. Shakespeare

